

[Helge Nielsen.]

taler man med vores socialkontorer, hvad jeg har brugt tiden til i de sidste 8-14 dage, så får man at vide dér, hvor mange syge der må have penge af socialkontorerne, indtil sygedagpengene træder i kraft. Det vil altså sige, at pengene bliver udbetalt, bare fra en anden kasse, men alligevel således, at det er staten, der betaler. Jeg beder altså hr. Henry Christensen om også at tage det med ind i betragtningerne.

Jeg vil henstille til ministeren at ændre denne karenstid, fjerne den, således at vi ikke skal belaste vore medborgere med at få fra fra kontor til kontor for at få den hjælp, som er nødvendig, når sygdom rammer. Vi har kunnet ændre det i andre love, mens socialreformkommissionen arbejdede, og jeg mener også, vi kan det i denne lov, hvis ellers viljen er til stede. Jeg mener ikke, socialreformkommissionen kan være en sovepude for disse påkrævede ændringer.

Men som sagt: vi er positive over for ministerens forslag om forhøjelserne og håber, at vi i et udvalg kan se på de forslag, vi fra socialdemokratiets side er kommet med, og at vi kan enes om at gennemføre lovforslaget, så der virkelig kommer de forbedringer, der ventes på ude omkring på vore arbejdspladser.

Simonsen: Hovedsigtet i lovforslaget om den offentlige sygeforsikring, nemlig forhøjelse af maksimumssatserne for dagpenge til lønarbejdere under sygdom, kan vi helt tilslutte os. Hermed sker der en naturlig tilpasning til både arbejdsløshedsdagpengene og ulykkesforsikringsdagpengene. Der er imidlertid også grund til at understrege, at der i forbindelse med denne dagpengeforhøjelse ikke blot er tale om en justering i forhold til lønudviklingen siden den sidste forhøjelse i 1967, men at der yderligere er tale om en væsentlig stigning, nærmere betegnet 35 pct.

Det er ligeledes en helt naturlig ting, at dagpengeretten udvides fra de 156 dage til de 312 dage som anført i lovforslaget. Som socialministeren nævner i sin fremsættelsestale, forekommer der ikke så få tilfælde, hvor ydelse af dagpengehjælp i kun $\frac{1}{2}$ år er utilstrækkelig, men vi er enige med ministeren i, at indførelsen af denne regel understreger betydningen af, at der så tidligt

som muligt gøres en energisk indsats for at bringe den sygemeldte tilbage til arbejdet.

Vi er derimod en smule betænkelige, når det drejer sig om at fjerne bestemmelsen om, at arbejdsmarkedet skal bidrage med $\frac{5}{6}$ af udgifterne til sygelønsordningen. Der er jo ikke tvivl om, at det er staten, der med de forhøjelser, vi her diskuterer, har trukket det korte strå, og selv om statens andel igennem de senere år er vokset fra ca. 16 pct. til op imod 50 pct., så kunne der nok være grund til at bibeholde reglen om de $\frac{5}{6}$, så vi ikke glemmer at stræbe efter at få en vis balance i tingene igen. Hvis ikke dette sker, bliver det jo ikke lettere at foretage forbedringer på en lang række områder inden for loven, som er til behandling i sikringsudvalget for øjeblikket, og som vi har debatteret her i tinget på et tidligere tidspunkt. Vi har da også med tilfredshed noteret os ministerens bemærkninger om, at selv om lovens fordelingsnorm ikke for tiden kan opretholdes, er det ikke dermed sagt, at staten til stadighed skal bære så stor en andel af udgifterne, som der nu bliver tale om.

Vi finder det nødvendigt i debatten omkring dette lovforslag at pointere betydningen af, at socialreformkommissionens sikringsudvalg som tidligere bebudet tilendebringer sit arbejde i løbet af denne sommer, så vi på grundlag heraf når frem til en retfærdig fordeling imellem enkelte samfundsgrupper.

Vi har her under debatten af hr. Helge Nielsen fået et resumé af den tidligere debat omkring socialdemokratiets forslag til folketingsbeslutning omkring disse ting, så jeg skal ikke gå ind i en detaljeret debat; den har vi ført, og den skal vi føre videre, når sikringsudvalgets betænkning foreligger. Men jeg vil dog gerne føje én ting til, når hr. Helge Nielsen nævner spørgsmålet om at hjælpe dem, der har den laveste indtjening. Deri er vi helt enige. Det er de lavest lønnede, der måske oven i købet har det største behov, men vi har vel også grund til at sige, at med den glædelige stigning, som ved de seneste overenskomstforhandlinger fandt sted for de lavest lønnede, har vi fået en situation, hvor 80 pct.s reglen ikke spiller helt så stor en rolle, som den gjorde, før disse lønforbedringer kom.

Ved behandlingen af dette lovforslag har